

Hvorfor deltage i DPF's bestyrelse?

Det hurtige – og overfladiske – svar: det er vigtigt med frivillige, hvis sporten skal trives, til glæde for alle spillerne.

Men en fra Jylland – det er langt at rejse for nogle timers møde! Ja, det er en del af prisen for at forsøge at få indflydelse på DPF's udvikling.

Men indflydelse på hvad? Godt spørgsmål!

I ikke-prioriteret rækkefølge:

Jeg har flere steder gjort mig til fortæller for **spil på tid**. Som det ser ud lige nu vurderer jeg, at den diskussion stadig er relevant, men vejen frem kan også bestå af en holdningsbearbejdning, så vi spillere medvirker aktivt til at minimere tidsforbruget. Om de nuværende regler er tilstrækkelige som middel til denne adfærdændring kan jeg ikke overskue lige nu.

Udviklingen i **veterangruppen** synes jeg ikke ser entydigt positiv ud. På den ene side ser jeg en skærpet konkurrence i toppen og på den anden side at basis bliver mindre. Deltagelsen i kvalifikationerne har så vidt jeg ved været faldende de seneste år. Jeg medvirker gerne til at fremme både deltagelse og – om muligt - niveauet i veteran gruppen.

Brug af rusmidler: en delikat problemstilling. På den ene side er salg af øl m.v. en vigtig del af klubbernes indtægter, på den anden side kan det være med til at fastholde billedet af petanque som en camping'sport'. Det kan også beskrives på en anden måde: vi har en gruppe af unge og ældre spillere, der ikke rører alkohol i forbindelse med spillet, og en anden gruppe, der ser alkohol som en side af petanque spillet. Uden den sidste gruppe ville forbundet blive slanket en del. Så hvordan fastholder vi arbejdet med at 'professionalisere' DPF's image på den baggrund? En mulighed kunne være at forbyde salg og indtagelse af alkohol ved landsturnering og rangliste turneringer, der på den måde ville blive et entydigt billede på **sporten** petanque. Spørgsmålet om alkohol som dopingmiddel vil dermed formentlig også blive nemmere at håndtere.

Kommunikation: jeg hører jævnligt udtalelser der kunne tyde på modsætninger mellem øst- og vest i DPF. Jeg tror der her langt hen ad vejen er tale om kommunikations besvær. I al god kommunikation hviler resultat på både afsender og modtager. Hvor der er mest brug for udvikling ved jeg ikke, men jeg medvirker gerne til at forbedre både afsender og modtager forhold. Eksempelvis har Facebook vist sine klare styrker i forbindelse med både EM for Veteraner og for kvinder. Det giver en unik mulighed for at følge med i real time, og for holdene kan betydningen ikke overvurderes. Måske Facebook kan inddrages i andre sammenhænge, hvor det interaktive bliver brugt til at udvide demokratiet. Der er dog også nogle faldgruber, så anvendelsen af mediet skal dyrkes nærmere. Generelt anser jeg god kommunikation som afhængig af lysten og evnen til at lytte mere end man taler, samt af evnen til at holde sig til sagen, i stedet for at gå efter personen.

Udvikling af **turneringerne** i DPF: Jeg bifalder meget at flere søger at lave parallelle turneringer, så der fx bliver en større interesse fra den del af DGI's spillere, der styrkemæssigt matcher mange DPF-spillere, men som af mig ukendte grunde har holdt sig væk ind til videre fra DPF's arrangementer. Endvidere ser jeg gerne, at Masters turneringen genoptages, med en profil – også præmiemæssigt – der sikrer deltagelse af de bedste spillere i DPF.

Vinter Lands Turneringen: det går den forkerte vej! Er den overflødig? Eller hvad skal der eventuelt sættes i stedet?

Og så det helt store spørgsmål: hvordan får vi **de små, børn og unge** til at opleve petanque spillet, og dermed måske få lyst til en aktivitet, der godt nok ikke hører til i den hurtige ende

af spektret, men netop er et mentalt - nærmest meditativt - tilbud, hvor også sociale kompetencer opøves, men i en ramme hvor godt kammeratskab klart overskygger konkurrence elementerne. Dermed måske et tilbud til grupper af børn, der ellers ikke ville vælge sports udøvelse?

Ansættelsen af en garvet petanque spiller som **udviklingskonsulent** lover godt. Jeg vil med glæde være en del af bestyrelses holdet i en periode, hvor forbundet måske igen får vendt flere års tilbagegang.

For at slutte hvor jeg startede: uden de frivillige ikke nogen klub, og ej heller noget forbund. Det kan til tider være surt at være frivillig. Nogle få der forveksler en frivillig med en skraldespand og øser fra det sure dyb kan ødelægge meget. Jeg finder det af enorm betydning at vi hjælper hinanden med at give udtryk for anerkendelse til de frivillige, ikke kun på generalforsamlinger, men også i det daglige.

Og hvem er jeg så?

Jeg har dyrket sport hele mit liv. I drenge- og junior alderen var jeg med i front i orienterings sporten, flere gange udtaget til landsholdet.

Som voksen har jeg i mange år været motionscyklist, med hang til de franske alper så som Mt Ventoux (36 gange, 2 x triple), Alpe d'Huez, Galibier, Cime de la Bonnette og så selvfølgelig Marmotten 😞

Jeg startede med at spille petanque for 12 år siden i Horsens Petanque Klub. Jeg har en del 2. Pladser ved danske mesterskaber i veteran klassen, været med landsholdet til NM i 2009. Vi blev slået ud i kvartfinalen. Var med som åben tilmeldt i 2011, igen slået ud i kvarten, af det samme hold som i 2009. De vandt i øvrigt begge år finalen.

Min største oplevelse var finalepladsen ved årets EM for veteraner i Luleå, hvor jeg igen måtte nøjes med sølv. Så jeg er vant til at være toer!

Privat: gift med Annette på 5. år, og dermed også beriget med et par børnebørn på 5 år.

Professionelt: jeg har en akademisk uddannelse inden for humaniora, men har de sidste 21 år virket som pædagog. De sidste 12 år som misbrugsbehandler, dels i 2 fængsler, dels i Herning Kommune.

Jeg fylder 64 i februar, og har fastsat en dato for overgang til efterløn næste sommer 😊 😊